

Бібліографія.

•О. Мицюк. *Веремійовська буча*. Стор. 31.

У Львові, 1913.

Д. Мицюк широко й докладно розповідає про заколот у Веремійовці влітку 1905 р., про який були тоді звістки, хоч не повні і не докладні по газетах. Заколот—один з тих, що пронеслися тоді були по всіх усюдах, маючи підставу й причину в економічних та соціальних злиднях селянства. Загальне невдоволення з приводу війни та злиденного життя, невирвані чутки про „студентів“, незначний сам по собі випадок, що те невдоволення роздмухав у полум'я, потім напад на багатирів і нижчих представників адміністрації, нарешті втихомирення й суд—ось та звичайна схема, по якій відбувались такі події скрізь по Україні. З цього погляду Веремійовську бучу можна вважати за типову, і автор добре зробив, що розповів про неї докладніше: деталі минулого потроху забуваються й опріч офіціальних документів, як от судові акти, треба ще й споминів од самовидців, бо тільки вони нададуть живої плоти і крові тим документам та внесуть до них не одну побутову поправку.

Автор брошюри гаряче протестує проти думки, що Веремійовська справа була звичайним єврейським погромом. Це „був розрух поперед усього на ґрунті класового, потім торговельного і взагалі соціального противенства та ворожнечі, а не єврейський погром“ (стор. 22). І справді голота бушувала стихійно, не розбіраючи релігії та національності; не милувала вона ні своїх глитаїв, ні взагалі дукарів, багатих людей, хоч би якого вони були роду й віри. Особливе вражіння роблять ті сторінки в брошюрі, де оповідається про втихомирення: побутова правда говорить з них і чимало шкавих рисочок докидають вони до характеристики тієї боротьби, що точилася р.р. 1904—1906.

С. Є.